

РЕШЕНИЕ

№ 21090

гр. София, 24.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.09.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5431** по описа за **2024** година докладвано от съдия Елка Атанасова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Л. Б. Т., чрез адв. И., срещу Решение от 19.03.2024г. по НАХД № 16531/2023 г. по описа на СРС, Наказателно отделение /НО/, 112 състав, с което е потвърден електронен фиш /ЕФ/ Серия К № 8165216, издаден от СДВР, с който на касатора, на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал.1, т.4 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ е наложено административно наказание глоба в размер на 400 лв., за нарушение на чл. 21, ал. 2 във вр. с ал. 1 от ЗДвП.

С жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорения съдебен акт, поради противоречието му с материалния и процесуалния закон. Излагат се аргументи, че първоинстанционният съд в мотивите си е обсъдил възражения, абсолютно различни от направените, т.е. няма абсолютно никакви мотиви във връзка с направените възражения. На следващо място се твърди, че от допълнително представената по делото снимка не може да бъде възприето и установено безспорно нито мястото на нарушението, нито времето на нарушение и самото нарушение, както и авторството на нарушението, което е абсолютно задължително изискване, за да бъде ангажирана административнонаказателна отговорност, която по своя характер е лична. Жалбоподателят поддържа, че авторството на нарушението описано в ЕФ не е

доказано по категоричен и несъмнен начин, както изисква чл. 303 НПК, вр. с чл. 84 ЗАНН. Твърди се и нарушение на чл.10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г., по отношение на попълнения и представен по делото протокол за използване на техническо средство или система, съгласно приложението. Посочва се и, че районният съд не е установил и друг съществен порок- в електронния фиш да се посочат сроковете за подаване на възражения пред директора на съответната структура на МВР и за обжалване на фиша пред компетентния съд - чл. 189, ал. 6 и ал. 9 ЗДвП, което, според касатора също представлява процесуално нарушение, което затруднява правото на защита на наказаното лице. Моли съда да отмени оспореното първоинстанционно решение.

В съдебно заседание, касаторът Л. Б. Т., редовно призован, се представлява от адв.И., която поддържа жалбата.

Ответникът- СДВР, не изпраща представител за участие в производството. Позиция по касационната жалба изразява в представени писмени бележки, като развива подробни доводи за неоснователност на същата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., счита жалбата за неоснователна.

Административен съд - [населено място], XIX-ти касационен състав, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл. 348, ал. 1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен съдебен контрол.

От фактическа страна, в производството пред въззивния съд е установено, че на 16.08.2023 г. в 20:06 ч. Л. Б. Т. е управлявал лек автомобил „БМВ“, с рег. [рег.номер на МПС] , по [улица], с посока на движение от [улица]към бул. „Б. . В участъка около № 139 на [улица], в същата посока на движение, автомобилът, управляван от жалбоподателя, бил засечен да се движи със скорост от 120 км/ч, от която скорост е приспаднал толеранс от 3% в полза на водача и скоростта е зачетена като 116 км/ч. На мястото е било въведено ограничение на максимално допустимата скорост на движение - 80 км/ч, с пътен знак В26. Нарушението е установено с техническо средство – мобилна система за видеонаблюдение CORDON M2.

За така установеното превишаване на скоростта е издаден електронен фиш на Л. Т., с който на основание чл. 189, ал. 4, във вр. чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП, му е наложено наказание „глоба“ в размер на 400 лева.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал.1 от АПК.

Касационната инстанция на основание чл. 220 от АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от първоинстанционния съдебен състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материалноправни норми.

При анализ на всички приети доказателства, настоящият състав приема, че решението е правилно и не е налице основанийето за неговото касиране по чл. 348, ал. 1, т. 1 във вр. ал. 2 от НПК във връзка, с което излага следните правни съображения:

С Решение от 19.03.2024г. по НАХД № 16531/2023 г. по описа на СРС, Наказателно отделение /НО/, 112 състав, първоинстанционният съд е потвърдил така издадения електронен фиш Серия К № 8165216. За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал писмените доказателства, представени с електронния фиш, приобщени по реда на чл. 283 от НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че Л. Б. Т. е извършил от обективна и субективна страна вмененото му административно нарушение по чл. 21, ал. 2 във вр. с ал. 1 от ЗДвП. На следващо място, от СРС не са установени нарушения при издаването и връчването на ЕФ, както и по отношение описанието на деянието. Установено е, че правилно е индивидуализирано отговорното административно-наказателно лице, както и че по отношение на същото е наложена санкцията по чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП. С оглед всичко изложено първоинстанционният съд е потвърдил издадения електронен фиш.

Касационният състав напълно споделя изводите на СРС. Решението е обосновано, с изложени подробни мотиви, които почиват на цялостен и изчерпателен анализ на релевантните факти. Правилно е възприето, че в производството не са допуснати процесуални нарушения и нарушението е безспорно доказано.

Съгласно разпоредбата на чл. 39, ал. 4 от ЗАНН, „когато е извършено административно нарушение, независимо какво е то по вид, което е установено и заснето с техническо средство или система, в отсъствие на контролен орган и нарушител, ако това е предвидено в закон (чл. 189, ал. 4 ЗДвП), овластените контролни органи могат да налагат, чрез издаването на електронен фиш административно наказание от вида "глоба", само когато размерът на това наказание е над петдесет лева, какъвто е и настоящия случай.

Съдът съобрази, че в чл. 2 от Наредба № 81213-532/12.05.2015 г. изрично се предвижда, че стационарните и мобилните автоматизирани технически средства и системи (АТСС) заснемат статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения–видеозаписи с данни за установените нарушения на правилата за движение. За тях съгласно чл. 3 от Наредба № 81213-532/2015 г. се издават електронни фишове с използване на автоматизирана информационна система. Безспорно е, че по време на извършване на процесното нарушение на 16.08.2023г., действащата разпоредба на чл. 189, ал. 4, изр.1 от ЗДвП допуска за нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система по § 6, т. 65 от ДР на ЗДвП (нова - ДВ, бр.19 от 2015 г.), независимо дали е стационарно или мобилно, да се издаде електронен фиш по § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП (нова - ДВ, бр.19 от 2015 г.) за налагането на глоба в размера, определен за този вид нарушение.

В този смисъл, спазени са изискванията за използването на мобилната система за контрол на скоростта. В случая е налице нарушение, установено и заснето с преносима система за контрол на скоростта на МПС /триножник/, с вградено разпознаване на номера и комуникации тип "CORDON M2", №MD1197, за която от приложените по делото писмени доказателства - решение за одобрен тип средство за измерване, включително и на БИМ, протокол за последваща проверка на БИМ, се установява, че използваното на 16.08.2023 г. АТСС е удостоверено като одобрен тип от БИМ на 06.07.2018 г., със срок на валидност до 13.06.2027г., както и успешно преминало последваща метрологична проверка на 15.03.2022г., при която е установено съответствие с одобрения тип и същото е годно за експлоатация до 14.03.2023г., включително и към датата на установяване на нарушението. В процесния ел.фиш, използваното АТСС е правилно индивидуализирано по тип, доколкото

същото изцяло съответства на описаното във визираните по-горе документи. Видът и фабричният номер на използваното АТСС са посочени в съставения протокол за използване на АТСС на 16.08.2022г. Противно на доводите в касационната жалба в решението си въззивния съд е анализирал и изготвения и представен по делото снимков материал, като касационната инстанция споделя изводите на въззивния съд, че снимковия материал установява кой точно е заснетия автомобил, при което е законосъобразен извода за безспорно установено авторство на деянието.

Неоснователно се явява възражението за процесуално бездействие на първоинстанционния съд в заседанието на 29.02.2024г. по отношение на молба вх.№ 68171/29.02.2024г. на жалбоподателя. Тази молба съдържа позицията на жалбоподателя по хода на делото и по същество. Видно от мотивите на процесното решение, доводите в нея по съществото на спора са обсъдени от съдебния състав в акта му по същество.

В заключение, при правилно установена фактическа обстановка първоинстанционният съд е обосновал и законосъобразни правни изводи.

При тези съображения, касационната инстанция приема, че обжалваното съдебно решение е правилно, не са налице основания за отмяната му по чл. 348 от НПК и то следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответната страна следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1373/19.03.2024г. по НАХД № 16531/2023 г. по описа на СРС, Наказателно отделение /НО/, 112 състав

ОСЪЖДА Л. Б. Т. да заплати на СДВР 100 лв. юрисконсултско възнаграждение за касационната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1